

af et større Antal Medlemmer end de almindelige Taxationscommissioner. Jeg har der ved fundet Medhold ikke alene i de to Love om Hovet og Pligtarbejds Afsløsning, men ogsaa i tvende andre Love, der have henholdt sig dertil, og hvis Forretninger udføres paa samme Maade, nemlig ved Loven om Arbejde til Kirkerne og de Reiser, der gjøres paa Domainegodsset, thi der er det Samme bestemt, og det synes mig ogsaa, at Retfærdighed og Billighed fordrer, at der ved en Overtaxationscommission er et større Antal Medlemmer, og dette finder jo ogsaa Sted ved Overretterne og Høiesteret, at der er et større Antal Medlemmer end ved Underretterne, og dette er jo en Høiesteret, thi den afgjør jo endeligt, hvad der skal svares, og da kan der ikke klages mere derover. Med Hensyn til hvad der ikke udtryffeligt staaer udtalt, at Brugernes Taxationsmænd skal vælges fra et Naboamt, da det er sagt baade om den af Regjeringen og den af Stiftet valgte, at de skal vælges i Naboamtet, synes Billighed at tale for, at hans ogsaa skal vælges der, men det vil som allerede anført af den ærede Ordfører være temmelig besværligt, f. Ex. for en Bønde i Sjælland, naar han skal vælge en Mand i Fyen, Lolland eller Falster, hvor han maaskee vanskelig vil kunne have saa meget Kjendskab til Nogen der, at han kan betro sin Bønfærd i deres Hænder, men jeg seer heller ikke, at det er nødvendigt, naar det kun iagttages, at de, der vælges, ikke have været deelagtige i de foregaaende Forhandlinger, om man vælger dem fra et Naboamt, det er ikke nødvendigt, og derfor har jeg blot sagt i et Naboamt. Det er nemlig Tilfældet ved Huusmands Hovetafsløsningen, at Ministeriet skal tage Formanden fra et Naboamt; hvad Gaardmandshovet angaaer, da er det forandret saaledes, at det er fra en anden Landssthingskreds, at en saadan skal vælges; det vil derfor være billigt for Bonden eller Vedkommende, om de kunde tage fra et Naboamt eller Naboamt og ikke i et andet Stift.

Justitsministeren: Det vil være i det høiærede Things Grindring, at de Anker, som af Cultusministeren paa egne og mine Begne

bleve fremsatte imod dette Lovforslag, i særdeleshed gjaldt Lovforslagets § 1. Paa den ene Side savnede han i denne Paragraph en Bestemmelse om, hvad der skulde være Gjensstand for Loven, om hvad der skulde forståes ved de der nævnte offentlige Stiftelser. Paa den anden Side fandt han den Bestemmelse, der findes i Slutningen af § 1, mindre heldig, idet den navnlig kunde føre til, at, efter at vedkommende Minister havde taget en Bestemmelse om, at et eller andet af de under Lovens Bestemmelser hørende Gods skal undtages fra Lovens Bestemmelser, kunde en saadan Beslutning af Ministeren kuldastes, enten ved at den samlede Rigsdag eller en af dens Afdelinger ikke bifaldt den. Det blev derfor ogsaa af min Collega ved nævnte Leilighed udtalt, at saafremt Regjeringen skulde kunne gaae ind paa dette Lovforslag, maatte navnlig disse tvende Mangler ved § 1 afhjælpes. Der er nu af det ærede Udvalg gjort imodkommende Skridt til at afhjælpe den sidste af de Grindringer, som af Cultusministeren bleve fremsatte imod § 1, vedrørende sammes sidste Passus, idet det ærede Udvalg dertil har stillet et Endringsforslag i sin Betænkning under Nr. 3. Jeg maa erkende, at dette Forslag for en Deel afhjælper de Bemærkninger, de Grindringer, som af Cultusministeren ere fremsatte imod Slutningen af § 1; men uden at tale om, at det er mindre heldigt redigeret, er det derhos affattet saaledes, at enkelte af de fremsatte Grindringer mod den omtalte Passus ogsaa ramme det. Hvad nu navnlig Affattelsen, Redactionen angaaer, saa er det en mindre heldig Terminologi „Hans Majestæts Regjering“. Det kan vel siges, at det kun er en Smagssag; men det er dog et Udtryk, som de ærede Medlemmer ikke ville finde i nogen Lov, men kun i diplomatisk Actstykker; man indskrænker sig i Almindelighed til at sige „for saavidt Regjeringen maatte finde Anledning“; her i Landet kan der jo desuden kun være Tale om Hans Majestæts Regjering, og det er saaledes i ethvert Tilfælde en Pleonasmé. Men som jeg allerede antydede, er det ikke nærmest Redactionen, Ministeriet har Noget at erindre imod, men det er ogsaa selve Realiteten, navnlig den sidste Bestemmelse, som findes